

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 54.953/VR
van 6 februari 2014

over

een voorontwerp van decreet 'houdende instemming met het
samenwerkingsakkoord van 28 november 2013 tussen het
Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels
Hoofdstedelijk Gewest betreffende de
gewestgrensoverschrijdende intercommunales'

Op 24 december 2013 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen,^(*) een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van 28 november 2013 tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de gewestgrensoverschrijdende intercommunales’.

Het voorontwerp is door de verenigde kamers onderzocht op 28 januari 2014. De verenigde kamers waren samengesteld uit Pierre LIÉNARDY, kamervoorzitter, voorzitter, Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS, Jacques JAUMOTTE, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Bernard BLERO, staatsraden, Lieven DENYS, Sébastien VANDROOGHENBROECK, Johan PUT en Marianne DONY, assessoren, en Colette GIGOT en Greet VERBERCKMOES, griffiers.

Het verslag is uitgebracht door Roger WIMMER, eerste auditeur, en Brecht STEEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 6 februari 2014.

*

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85bis.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt tot de instemming, wat betreft het Vlaamse Gewest, met het samenwerkingsakkoord van 28 november 2013 tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest ‘betreffende de gewestgrensoverschrijdende intercommunales’.² Artikel 92bis, § 2, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ bepaalt, sinds de invoeging ervan bij de bijzondere wet van 16 juli 1993 ‘tot vervollediging van de federale staatsstructuur’ dat de gewesten in ieder geval samenwerkingsakkoorden sluiten voor de regeling van de aangelegenheden die betrekking hebben op (onder meer) de verenigingen van gemeenten en van provincies tot nut van het algemeen die de grenzen van een gewest overschrijden.

Bij artikel 2 van het samenwerkingsakkoord worden aanwijzingsregels vastgesteld op grond waarvan bepaald kan worden welk gewest territoriaal bevoegd is voor een welbepaalde gewestgrensoverschrijdende intercommunale, namelijk het gewest waaronder de aandeelhouders vallen die samen het grootste deel van de publiekrechtelijke aandeelhouders vormen. Indien een gewestgrensoverschrijdende intercommunale echter meer eindverbruikers van haar distributiediensten telt in een ander gewest, is dat laatste gewest bevoegd. Voor drie gewestgrensoverschrijdende intercommunales wordt evenwel *nominatim* bepaald welk gewest bevoegd is (artikel 2, § 1, van het samenwerkingsakkoord).

Het gewest dat aldus bevoegd is voor de betrokken gewestgrensoverschrijdende intercommunale, is ook bevoegd voor het bestuurlijk toezicht erop. De beraadslagingen van de intercommunale moeten evenwel ook worden bezorgd aan de bevoegde instanties van de andere gewesten die bij die intercommunale betrokken zijn (artikel 3). Er wordt bepaald welk basisoverlegcomité bevoegd is voor gewestgrensoverschrijdende intercommunales (artikel 4) en welke overheid bevoegd is om onteigeningsmachtigingen te verlenen (artikel 5).

Er wordt een overlegcommissie opgericht, samengesteld uit, voor elk gewest, een vertegenwoordiger van de minister die bevoegd is voor het bestuurlijk toezicht op de intercommunales en een vertegenwoordiger van de gewestelijke administratie. Elke gewestregering kan bij die overlegcommissie problemen aanhangig maken met betrekking tot de uitoefening van het bestuurlijk toezicht door het bevoegde gewest, alsook elke kwestie die verband houdt met de uitvoering van het samenwerkingsakkoord (artikel 6).

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Op dezelfde dag dat dit advies wordt verleend, geeft de Raad van State ook advies 55.009/VR over een voorontwerp van decreet dat strekt tot de instemming met hetzelfde samenwerkingsakkoord, namens het Waalse Gewest.

De partijen bij het samenwerkingsakkoord verbinden zich ertoe, ieder wat haar betreft, om de overblijvende bepalingen van de wet van 22 december 1986 ‘betreffende de intercommunales’ op te heffen, voor zover die van toepassing zijn op gewestgrensoverschrijdende intercommunales. Tevens verbinden zij zich ertoe om elkaar in te lichten over iedere wijziging van de bepalingen die betrekking hebben op de werkwijze van de intercommunales en op de uitoefening van het bestuurlijk toezicht erop (artikel 7).

Het samenwerkingsakkoord treedt in werking op 1 juli 2014 (artikel 8), maar de gewestgrensoverschrijdende intercommunales krijgen een jaar de tijd om hun statuten aan te passen aan het toepasselijke recht van het bevoegde gewest. Binnen die periode moeten ze de deelnemende gemeenten van andere gewesten de statutaire mogelijkheid bieden om uit de intercommunale te treden (artikel 2, § 2). Wanneer een gewestgrensoverschrijdende intercommunale binnen die periode haar statuten niet zou hebben aangepast, kan de rechtbank van eerste aanleg van de plaats waar de gewestgrensoverschrijdende intercommunale haar zetel heeft, de intercommunale ontbinden op vraag van een vennoot, een belanghebbende derde of de bevoegde minister (artikel 2, § 3).

BEVOEGDHEID

3. Artikel 162, vierde lid, van de Grondwet bepaalt dat de voorwaarden waaronder en de wijze waarop verscheidene provincies, verscheidene bovengemeentelijke besturen of verscheidene gemeenten zich met elkaar kunnen verstaan of zich kunnen verenigen, ter uitvoering van een bijzonderemeerderheidswet, bij decreet of ordonnantie worden geregeld. Op grond van die bepaling, alsook op grond van artikel 39 van de Grondwet, is bij artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 8°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ aan de gewesten de bevoegdheid toegewezen inzake “de verenigingen van provincies en van gemeenten tot nut van het algemeen, met uitzondering van het door de wet georganiseerde specifiek toezicht inzake brandbestrijding”.³ Die bevoegdheid omvat de bevoegdheid inzake de uitoefening van het bestuurlijk toezicht op deze verenigingen.⁴

Het Vlaamse Gewest is bijgevolg principieel bevoegd voor de aangelegenheden die in het samenwerkingsakkoord aan bod komen.

4.1. Er moet evenwel worden nagegaan of dit ook het geval is voor artikel 4 van het samenwerkingsakkoord, dat bepaalt dat “[h]et personeel van de gewestgrensoverschrijdende intercommunale valt onder de aanbevelingen aangenomen door het Basisoverlegcomité dat bevoegd is voor het gewest waarvan het recht van toepassing is overeenkomstig artikel 2, § 1”.

³ Vanaf 1 juli 2014 omvat deze bevoegdheid “de verenigingen van provincies, van de bovengemeentelijke besturen en van gemeenten tot nut van het algemeen, met uitzondering van het door de wet georganiseerde specifiek toezicht inzake brandbestrijding”, door de wijziging die in deze bepaling wordt aangebracht bij artikel 20, 7°, van de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’.

⁴ Adv.RvS 25.979/8 van 11 februari 1997 over een ontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 21 oktober 1997 ‘houdende afschaffing van het goedkeuringstoezicht op de beslissingen van de intercommunale verenigingen inzake de informatisering van hun diensten’, *Parl.St.* VI.Parl. 1996-97, nr. 623/1, 8; J. VELAERS, *De Grondwet en de Raad van State, afdeling Wetgeving*, Antwerpen, Maklu, 1999, 776.

4.2. Overeenkomstig artikel 87, § 5, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is de federale overheid immers bevoegd om de regels vast te stellen inzake de betrekkingen tussen de verenigingen van gemeenten tot nut van het algemeen en de syndicale organisaties van de personeelsleden die van deze verenigingen afhangen. De federale overheid heeft de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel geregeld in de wet van 19 december 1974 ‘tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel’ en in het koninklijk besluit van 28 september 1984 ‘tot uitvoering van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel’. Die regeling is ook van toepassing op de verenigingen van gemeenten en provincies en dus ook op de (al dan niet intergewestelijke) intercommunales.⁵

Bij de voornoemde wet zijn een aantal onderhandelingscomités opgericht, zowel op centraal niveau als op plaatselijk niveau, waarin wordt onderhandeld over de grondregelingen inzake de rechtspositie van het overheidsperoneel. Op centraal niveau is er onder meer het Comité voor de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten (Comité C), dat bevoegd is voor de onderhandelingen over de belangrijkste elementen van de rechtspositie van de personeelsleden van de plaatselijke besturen.⁶ De onderhandelingen worden concreet gevoerd in de verscheidene onderafdelingen per gewest die zijn opgericht in de afdeling voor de “gewone” personeelsleden van de plaatselijke besturen (Comité C1).⁷ In elk plaatselijk bestuur, dus in elke intercommunale, is een bijzonder comité actief waarin wordt onderhandeld over de “plaatselijke” rechtspositie.⁸

Wat betreft het overleg over de minder belangrijke elementen van de rechtspositie, blijkt uit artikel 12bis, eerste lid, 2°, van de wet van 19 december 1974 dat over kwesties die betrekking hebben op personeelsleden die onder meer dan één bijzonder comité ressorteren, het overleg wordt gevoerd in het algemeen comité. Artikel 35 van het koninklijk besluit van 28 september 1984 bepaalt ter uitvoering van artikel 10 van de wet van 19 december 1974 dat er een hoog overlegcomité wordt opgericht in het gebied van elk bijzonder comité voor het geheel van de overheidsdiensten die onder dat comité ressorteren. Dit impliceert dat binnen elk plaatselijk bestuur, dus binnen elke intercommunale, een hoog overlegcomité wordt opgericht.⁹ Desgevallend kunnen er ook binnen een intercommunale door de voorzitter van het hoog overlegcomité voor bepaalde groepen van personeelsleden basisoverlegcomités of tussenoverlegcomités worden opgericht.¹⁰

4.3. In het licht van hetgeen voorafgaat is volstrekt onduidelijk wat precies de strekking is van artikel 4 van het samenwerkingsakkoord. Het valt immers moeilijk in te zien hoe een basisoverlegcomité, dat kan worden ingesteld voor een bepaalde groep van personeelsleden binnen een intercommunale, bevoegd is voor een bepaald gewest.

⁵ Artikel 1, § 1, 3°, f), van de wet van 19 december 1974; R. JANVIER en P. HUMBLET, *Ambtenarenrecht I. Vakbondsstatuut, Collectieve arbeidsverhoudingen in de publieke sector in rechte en in de feiten*, Brugge, die Keure, 1998, 36.

⁶ Artikel 3, § 1, eerste lid, 2°, van de wet van 19 december 1974.

⁷ Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 28 september 1984. Zie ook R. JANVIER en P. HUMBLET, *o.c.*, 80-81.

⁸ Artikel 20, § 1, 4°, van het koninklijk besluit van 28 september 1984. Zie ook R. JANVIER en P. HUMBLET, *o.c.*, 76.

⁹ R. JANVIER en P. HUMBLET, *o.c.*, 87.

¹⁰ Artikel 35 van het koninklijk besluit van 28 september 1984.

De gemachtigde die werd aangewezen door de adviesaanvrager van het Vlaamse Gewest, verstrekke daarover de volgende verklaring, waarvan de Raad van State aanneemt dat ze kan gelden als een stellingname die ook voor de adviesaanvragen van de twee andere gewesten in aanmerking genomen mag worden:

“Op basis van artikel 69 van het decreet op de intergemeentelijke samenwerking van 6 juli 2001, dat ingevolge van de toepassing van het samenwerkingsakkoord tussen de gewesten betreffende de gewestgrensoverschrijdende intercommunales van toepassing zal zijn op de intercommunales die onder Vlaams recht zullen ressorteren, moeten de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden hun personeelsstatuten vaststellen in overeenstemming met de beginselen voor behoorlijk bestuur. Daarbij moeten ze rekening houden met de sectorale akkoorden zoals die tot stand komen in het Comité C.

Krachtens de wetgeving op het syndicaal statuut ressorteren de lokale besturen onder de bevoegdheid van Comité C1, waarbinnen de sectorale akkoorden voor het personeel van de lokale besturen en de provincies tot stand komen. Een intergemeentelijke samenwerkingsverband heeft immers de kenmerken van een verlengd lokaal bestuur.

Het KB van 28 september 1984 tot uitvoering van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel bepaalt in artikel 20, §1, 11, dat een bijzonder comité opgericht wordt in elke projectvereniging, dienstverlenende vereniging of opdrachthoudende vereniging voor het personeel ervan, bij de voorzitter van de raad van bestuur van de respectieve verenigingen, die tevens voorzitter is van het bijzonder comité. Ik ga ervan uit dat in artikel 4 van het samenwerkingsakkoord dit bijzonder comité wordt bedoeld.

Basisoverlegcomités vindt men enkel terug bij grote organisaties of ministeries (met verschillende afdelingen). Het overleg in de sector van de lokale en provinciale besturen wordt gevoerd in de context van het zogenaamde HOC/BOC-overleg. (Hoger en bijzonder overlegcomité). Er is geen basisoverlegcomité dat bevoegd is voor het Vlaamse Gewest.

Het gaat hier volgens mij wel degelijk over de toepassing van de wet van 19 december 1974. Alleen is er een tegenstrijdigheid in de omschrijving ‘Basisoverlegcomité dat bevoegd is voor het gewest’. De omschrijving ‘het bijzonder comité dat bevoegd is voor de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden waarvoor het gewest waarvan het recht van toepassing bevoegd is’ zou beter zijn.”

Deze verklaring van de gemachtigde is niet van aard om de strekking van de genoemde bepaling te verduidelijken. Artikel 4 van het samenwerkingsakkoord lijkt slechts zin te hebben wanneer het de bedoeling zou zijn om te verduidelijken onder welke “gewestelijke” onderafdeling van het Comité C1 de betrokken intercommunale ressorteert voor het overleg over kwesties die de personeelsleden van de intercommunale overstijgen. Het bepalen van het ressort van een algemeen onderhandelingscomité als dusdanig moet tot de bevoegdheid van de federale overheid worden gerekend. De beoogde bepaling is bijgevolg strijdig met de bevoegdheidverdelende regels en moet dan ook worden weggelaten.

ONDERZOEK VAN DE TEKST VAN HET SAMENWERKINGSAKKOORD

Artikel 2

5.1. In artikel 2, § 1, van het samenwerkingsakkoord wordt een algemene regeling voor de aanwijzing van het territoriaal bevoegde gewest voor gewestgrensoverschrijdende intercommunales (eerste en tweede lid) gecombineerd met een specifieke aanwijzing van drie met naam genoemde gewestgrensoverschrijdende intercommunales, namelijk Sibelgas, Vivaqua en Tecteo, waarvoor respectievelijk het Vlaamse Gewest, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en het Waalse Gewest bevoegd worden verklaard (derde lid).

De gemachtigde die werd aangewezen door de adviesaanvrager van het Vlaamse Gewest, verstrekte daarover de volgende verklaring.

“Het gaat hier over 3 intercommunales die distributiediensten aanbieden. In principe zouden deze aangehecht worden bij het gewest dat de meeste eindgebruikers telt (volgens art. 2, § 1). Tijdens de onderhandelingen was er sprake van dat de hoofdzetel bepalend zou zijn of nog de lengte van de leidingen die zich op het grondgebied van een bepaald gewest bevinden. Met betrekking tot de voorgestelde criteria waren er twistpunten ten aanzien van (ik vermoed) twee van deze intercommunales. Voor wat Tecteo betreft, was er vermoedelijk minder discussie.”

5.2. Zoals kan worden opgemaakt uit de verklaring van de gemachtigde, berust de uitwerking van de aanwijzingsregeling bedoeld in artikel 2, § 1, van het samenwerkingsakkoord op een beleidskeuze, waarbij een algemene aanwijzingsregeling wordt gecombineerd met een specifieke aanwijzing voor drie met name genoemde gewestgrensoverschrijdende intercommunales.

Een dergelijke combinatie van twee zeer verschillende methoden van aanwijzing veronderstelt dat de auteurs van het samenwerkingsakkoord objectieve specifieke gegevens kunnen aanvoeren die verantwoorden waarom die drie intercommunales, in het licht van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, anders moeten worden behandeld dan de overige gewestgrensoverschrijdende intercommunales. Indien daarenboven door toekomstige evoluties de toepassing van de algemene regeling bedoeld in artikel 2, § 1, eerste en tweede lid, van het samenwerkingsakkoord, voor één of meer van de drie betrokken intercommunales tot een heel ander resultaat zou leiden, namelijk doordat een aanzienlijk groter deel van de eindgebruikers van de distributiediensten of van de aandeelhouders, naargelang het geval, tot een ander gewest behoren dan het gewest dat thans in artikel 2, § 1, derde lid, *nominatim* wordt aangewezen, zal de aanwijzing van het bevoegde gewest alsnog moeten worden aangepast door middel van een wijziging van het samenwerkingsakkoord, tenzij wanneer pertinente criteria zouden worden aangevoerd die kunnen verantwoorden dat de bestaande aanwijzing kan worden gehandhaafd.

5.3. Wat betreft de in artikel 2, § 1, eerste en tweede lid, uitgewerkte algemene regeling moet worden opgemerkt dat het samenwerkingsakkoord geen regeling bevat voor de mogelijkheid dat een evolutie op het vlak van de eindverbruikers van de distributiediensten of van de aandeelhouders leidt tot een ander territoriaal bevoegd gewest. Een dergelijke regeling is noodzakelijk, onder meer vanuit het oogpunt van het rechtszekerheidsbeginsel, omdat onduidelijk is vanaf welk tijdstip een dergelijke overgang uitwerking zou krijgen. Die overgang heeft

nochtans concrete gevolgen, zoals bijvoorbeeld voor de overheid die bevoegd is om het bestuurlijk toezicht uit te oefenen.

Het samenwerkingsakkoord moet dan ook worden aangevuld met een regeling waarin wordt bepaald hoe en met welke periodiciteit de evolutie van de eindverbruikers van de distributiediensten of van de aandeelhouders wordt vastgesteld, wie daarover een beslissing neemt, en op welke wijze en vanaf welk tijdstip het nieuw bevoegde gewest in de plaats treedt van het vorige bevoegde gewest.

In een dergelijke regeling kan een rol weggelegd zijn voor de Commissie bedoeld in artikel 6 van het samenwerkingsakkoord. Het staat evenwel aan de auteurs van het akkoord om zich daarover te beraden en het samenwerkingsakkoord aan te vullen met een regeling ter zake.

5.4. Ten slotte wordt niet bepaald wat er gebeurt indien een gewestgrensoverschrijdende intercommunale niet langer als gewestgrensoverschrijdend kan worden beschouwd doordat de gemeente(n) die deze intercommunale tot een gewestgrensoverschrijdende intercommunale maakte(n), beslis(t)(sen) tot de uittreding. Er wordt weliswaar voorzien in een uittredingsregeling in een overgangsperiode gedurende één jaar na de inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord (zie artikel 2, § 2, van het samenwerkingsakkoord), maar niet voor de periode erna. Ook op dit punt moet het samenwerkingsakkoord worden aangevuld.

Artikel 3

6. In de Nederlandse tekst van artikel 3, § 2, van het samenwerkingsakkoord moet worden geschreven: “De beraadslagingen van de gewestgrensoverschrijdende intercommunales die het voorwerp *zouden hebben uitgemaakt* van een toezicht in een van de betrokken gewesten (...)”, teneinde beter aan te sluiten op de Franse tekst, die de werkelijke draagwijdte van de betrokken bepaling het best weergeeft.

Artikel 6

7. In de Nederlandse tekst van artikel 6, derde lid, van het samenwerkingsakkoord schrijve men “Zij kan worden geadieerd door een regering (...)” in plaats van “Zij kan worden gevat door een regering (...)”.

Artikel 7

8. Overeenkomstig artikel 7, eerste lid, van het samenwerkingsakkoord verbinden de contracterende partijen zich ertoe, ieder wat haar betreft, om de overblijvende bepalingen van de wet van 22 december 1986 op te heffen, voor zover ze van toepassing zijn op de gewestgrensoverschrijdende intercommunales.

De wet van 22 december 1986 is tot op heden effectief van toepassing op de gewestgrensoverschrijdende intercommunales, gelet op artikel 94, § 2, van de bijzondere wet van

8 augustus 1980, dat bepaalt dat voor iedere aangelegenheid bedoeld in artikel 92*bis*, §§ 2, 3 en 4, de “procedures, regelingen en feitelijke toestanden die bestaan op 1 januari 1989 (...) van kracht [blijven] totdat een samenwerkingsakkoord voor die aangelegenheid is gesloten”. Dat betekent echter nog niet dat die wet zonder meer kan worden opgeheven wat betreft de gewestgrensoverschrijdende intercommunales. Voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest is deze wet nog steeds van toepassing, zodat de opheffing ervan wat betreft de gewestgrensoverschrijdende intercommunales waarvoor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest territoriaal bevoegd wordt geacht, tot een lacune zou leiden.

Het Vlaamse en het Waalse Gewest zouden van hun kant weliswaar de wet van 22 december 1986 kunnen opheffen in zoverre die toepasselijk is op de gewestgrensoverschrijdende intercommunales die tot hun territoriale bevoegdheid kunnen worden gerekend. Er kan immers worden aangenomen dat de (bijna volledige) opheffing van de wet van 22 december 1986 naar aanleiding van de invoering van eigen decretale regelingen door die twee gewesten¹¹ niet tot gevolg heeft dat die wet is opgeheven wat betreft de gewestgrensoverschrijdende intercommunales die pas sinds het sluiten van het huidige samenwerkingsakkoord tot hun territoriale bevoegdheid kunnen worden gerekend.

Het zou alleszins de rechtszekerheid ten goede komen indien in het samenwerkingsakkoord zou worden bepaald dat de contracterende partijen zich ertoe verbinden om in hun regelgeving met betrekking tot intercommunales een bepaling op te nemen die als gevolg zal hebben dat die regelgeving ook van toepassing is op gewestgrensoverschrijdende intercommunales waarvoor het betrokken gewest territoriaal bevoegd is overeenkomstig het huidige samenwerkingsakkoord.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Pierre LIÉNARDY

¹¹ Wat betreft het Vlaamse Gewest: zie artikel 81, a, van het decreet van 6 juli 2001 ‘houdende de intergemeentelijke samenwerking’. Wat betreft het Waalse Gewest: zie artikel 35 van het decreet van 5 december 1996 ‘relatif aux intercommunales wallonnes’ en artikel 2, 7°, van het besluit van de Waalse Regering van 22 april 2004 ‘portant codification de la législation relative aux pouvoirs locaux’. De regeling is thans vervat in de ‘Code de la démocratie locale et de la décentralisation’.